

Klic noči.

Prišlo je kakor klic noči,
klic polnoči — od vseh strani
iz mraka.
Oko preplašeno strmi
in čaka.

In videl svetlo sem drevó
v daljavi tam; čez vse nebó
je veje raztegnilo
in s koreninami zemljó
je kakor plug razrilo.

Kot blagoslov dobrotnih rok
se vzpenjalo je vseokrog
v višini —
bodoča pota svojih nog
vsa videl sem v jasnini . . .

Ozrl sem se na drugo stran:
tam rastel hrast je velikan
v ozračje jasno —
mrakove bruhajoč vulkan,
tako pošastno.

In veje črne je zaril
med veje svetle in jih vil,
da je hreščalo;
zemljó borjenje divjih sil
je vzdigovalo.

Oledenel mi je obraz,
a kakor klic in strog ukaz
prišlo je od povsodi:
»Imel si luč — minil je čas,
zdaj hodi, blodi!«

Oton Zupančič.

